

той за никого не хае:
азъ природата му знамъ.
Въ гората настава шумъ и шепотъ.

Листата безспокойно.

Той какъвъ е тъй на гледъ —
не прилича ли на зима?

Потокътъ се позапира.

Не прилича ли на ледъ? —
Хладъ водитъ ми обзима . . .

Букътъ, едно.

Трайте! — що сте вий видѣли?
и за вази зима до-ще . . .
Той не носи ли сѣкира? —
въ страхъ сърцето ми прѣмира . . .

Една муха лети като стрѣла.

Боже милички, кажете —
що за напасть ни връхлете!

Дива пчела.

Моя медъ, моя медъ!
всички него само дебнатъ:
мравки, плъхове безчетъ —
на готово да посегнатъ . . .
ж-ж-ж-ж. . .

Една жаба сърдито.

Какъ-какъ-какъ? Какво ще каже?
напасть грозна съ тозъ човѣкъ! —
тъй, за нищо ще те смаже,
черъ, умразенъ дървосѣкъ!